

Kiskun Farkas László: 1956. október

Hadd énekeljem őket most, a népet!
Hallod, hogy zúg az utca? Ők azok!

Tankok szikrázó vastalpa csikordul.
Hazám, hazám,
idegent hoznak újra ellenünk!
Vérárnyas, szédült októberi lombok
keringve, sírva szállanak.
Hallotszínük a sápadt, őszi fények,
s a fővárosban az utcák kövén
szirmot nyitott a bíbor vérvirág.
Holtak golyóvert, elcsitult
melle alatt kihajtott
az égő, büszke rózsza,
és bennünk nő a fájdalom
konok, tüskés csaltitja.

De látod, ott az áradat fölött
lobogva, fönn, fönn – az ott a mi zászlónk!
Lásd, a mi álmunk gyúlt lángra a szélben,
könnyünk, keserves kínunk árad ott
a tömött hangú, bátor rohanásban.

Piros-fehér-zöld s fekete
kokárdák, öklök és kövek.
S ott szemben: fegyverek,
erősség, hatalom.
Ki fél?!...
Dicsértessék a nép, a testet öltött
szabadság, egység, bátor akarat!
Háborgó fürgeteg,
föltámadt nemzetem,
hatalmas, drága nép!
Menjetek! menjetek! menjetek! menjetek!
Már Dózsa óta gond a gondunk –
holnapra áldott béke jön,
szelíd, nagy szépség, béke, béke!

...Hull, egyre hull az őszi lomb,
és hull a vér a köre,
tankok szikrázó vastalpa csikordul,
páncélra reccsen meztelen kezünk,
de végül – tán ma, tán holnap -, barátom,
mégis mi győzünk!